

UZASADNIENIE

M. R. (1) został obwiniony o to, że:

I. w dniu 18 marca 2017 r. w B. przy ul. (...) kierując samochodem marki N. o nr rejestracyjnym (...) nie zastosował się, w celu uniknięcia kontroli drogowej do sygnału funkcjonariusza policji nakazującego zatrzymanie pojazdu **tj. o czyn z art. 92§2 kw,**

II. w dniu 18 marca 2017 r. w B. przy ul. (...) w rejonie ronda (...), kierując samochodem marki N. o nr rejestracyjnym (...) nieprawidłowo wykonał manewr wyprzedzania innych pojazdów nie stosując się do znaku P-21(powierzchnia wyłączona), a następnie zjeżdżając z ronda (...) na ulicę (...) nie sygnalizował wykonywania tego manewru **tj. o czyn z art. 92§1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 22 ust. 5 p.r.d.,**

III. w dniu 18 marca 2017 r. w B. przy ul. (...), kierując samochodem marki N. o nr rejestracyjnym (...) gwałtownie hamował w sposób powodujący zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla kierującego samochodem marki K. o numerze rejestracyjnym (...) M. M. oraz Pasażerki A. N. **tj. o czyn z art. 86§1 kw,**

IV. w dniu 18 marca 2017 r. w B. na osiedlu (...) w rejonie bloku nr (...)na skrzyżowaniu ulic osiedlowych, kierując samochodem marki N. o nr rejestracyjnym (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającemu pojazdowi zmuszając go do gwałtownego hamowania w celu uniknięcia zderzenia **tj. o czyn z art.97 kw w zw. z art. 25 ust. 1 p.r.d.,**

V. w dniu 18 marca 2017 r. w B. na osiedlu (...) w rejonie bloku nr (...) na skrzyżowaniu ulic osiedlowych, kierując samochodem marki N. o nr rejestracyjnym (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu nadjeżdżającemu pojazdowi zmuszając go do gwałtownego hamowania w celu uniknięcia zderzenia **tj. o czyn z art. 25 ust. 1 p.r.d.,**

VI. w dniu 18 marca 2017 r. w B. na skrzyżowaniu ulic (...), kierując samochodem marki N. o nr rejestracyjnym (...)wykonał manewr wyprzedzania innego pojazdu na oznakowanym przejściu dla pieszych oraz nie stosując się do znaku P-4(linia podwójna ciągła) oraz do zakazu wyprzedzania na skrzyżowaniu **tj. o czyn z art. 92§1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 p.r.d. i art. 24 ust. 7 p.r.d.,**

VII. w dniu 18 marca 2017 r. w B. na skrzyżowaniu ulic (...), kierując samochodem marki N. o nr rejestracyjnym (...) wykonał manewr wyprzedzania innego pojazdu nie stosując się do znaku P-4(linia podwójna ciągła) oraz do zakazu wyprzedzania na skrzyżowaniu **tj. o czyn z art. 92§1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 p.r.d.,**

VIII. Będąc od 26.03.2016 r. właścicielem samochodu osobowego marki N. o nr rejestracyjnym (...) nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku poinformowania w ciągu 30 dni starosty (...) o fakcie nabycia pojazdu **tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 78 ust. 2 pkt 1 p.r.d.**

Sąd Rejonowy w Bełchatowie wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2017 roku w sprawie II W 252/17 uznał obwinionego M. R. (1) za winnego popełnienia zarzuczanych mu wykroczeń i za to na podstawie art. 92§2 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierzył mu łącznie karę grzywny w kwocie 2000(dwa tysiące) złotych,

- na podstawie art. 92§3 kw orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 13 miesięcy,

- na podstawie art. 29§4 kw zaliczył obwinionemu na poczet orzeczonego zakazu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 02.04.2017 roku,

- zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100(sto) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów postępowania oraz wymierzył mu 200(dwieście) złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez obrońcę obwinionego.

Apelacja wywiedziona z podstawy prawnej art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109§2 kpw zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia:

a) art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę dowodów zeznań funkcjonariuszy policji, którzy byli bezpośrednimi uczestnikami ciągu zdarzeń składającego się na rozważany stan faktyczny; brak skrupulatności i wieloaspektowości w ocenie materiału dowodowego; umniejszanie wartości dowodowej wyjaśnień obwinionego w etapie postępowania jurysdykcyjnego,

b) art. 5§2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania sprawstwa i przypisania M. R. (2) odpowiedzialności za wykroczenia,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na przyjęciu, że obwiniony: w dniu 18 marca 2017 roku dopuścił się zarzucanych mu czynów z punktów I-VII w sytuacji, gdy obwiniony tego dnia nie użytkował pojazdu marki N. o nr rejestracyjnym (...) i przebywał w swoim mieszkaniu we wskazanej godzinie i dacie; był karany za wykroczenia drogowe w sytuacji, gdy nie wynika to z zebranego materiału dowodowego oraz że mieszkanie jego rodziców zostało sprzedane po 18 marca 2017 roku i nie zamieszkują oni na osiedlu (...) w B., w sytuacji, gdy z zeznań J. K. wynikało jedynie, że rodzice obwinionego sprzedali mieszkanie w 2017 roku i przyjeżdżają do B. z innej części kraju.

Nadto co do wykroczenia z art. 92§1 kw i art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 p.r.d obrońca obwinionego zarzucił naruszenie przepisu art. 7 kpk poprzez ocenę dowodu z wyjaśnień obwinionego w sposób sprzeczny z doświadczeniem życiowym i niezastosowanie w stosunku do jego osoby art. 36§1kw.

W razie nieuwzględnienia powyższego, skarżący podniósł zarzut rażącej niewspółmierności kary, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących winna doprowadzić do wniosku o pozytywnej prognozie kryminologicznej i wpłynąć na łagodniejszy wymiar kary oraz odstąpienie od zastosowania zakazu prowadzenia pojazdów.

Konkludując skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów z pkt I-VII wniosku o ukaranie, co do czynu z pkt VIII zastosowanie instytucji z art. 36§1 kw, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny z jednoczesnym zaniechaniem orzekania zakazu prowadzenia pojazdów z uwagi na sylwetkę obwinionego i jego pracę.

Sąd Okręgowy zauważył, co następuje.

Nie zasługują na aprobatę twierdzenia obrońcy obwinionego wypowiedziane w środku odwoławczym, wskazujące na nieprawidłowo ustalony stan faktyczny, skutkujący uznaniem sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanych mu wykroczeń.

W przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy w Belchatowie nie miał żadnych wątpliwości co do popełnienia wykroczeń przez obwinionego, czemu dał wyraz w uzasadnieniu wyroku.

Materiał dowodowy, jako zbiór prawdziwych ustaleń faktycznych, oceniony zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, będący podstawą analizowanego rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, wskazał jednoznacznie na fakt popełnienia w dniu 18 marca 2017 roku przez M. R. (1) szeregu wykroczeń godzących w bezpieczeństwo i porządek w komunikacji.

Dokonując ustaleń faktycznych sąd rejonowy zasadnie wziął pod uwagę zeznania M. M. i A. N.- funkcjonariuszy policji bezpośrednio uczestniczących w pościgu za samochodem poruszającym się ze znaczną prędkością, prowadzonego na skutek niezastosowania się do sygnałów świetlnych i dźwiękowych radiowozu policyjnego. Jako naoczni świadkowie naganych zachowań obwinionego, podejmujący próbę wyeliminowania zagrożenia dla uczestników ruchu drogowego poprzez jego zatrzymanie, -które jednak nie nastąpiło- byli w stanie rozpoznać wizerunek osoby łamiącej przepisy ruchu drogowego feralnego dnia. Podczas pogoni zbliżyli się na tyle do uciekającego pojazdu, by móc przyjrzeć się jego kierowcy.

Argumentacja skarżącego, jakoby wskazani funkcjonariusze publiczni nie mieli możliwości rozpoznania kierującego samochodem marki N. z uwagi na: przyciemnienie szyb- tylnej i bocznych- pojazdu, niesprzyjające warunki atmosferyczne oraz porę nocną zdarzenia nie zasługiwała na uwzględnienie. Mimo dynamicznego przebiegu sytuacji, na którą składał się szereg manewrów drogowych, policjanci mieli realną sposobność identyfikacji sprawcy. Rozpoznanie takowej sylwetki nastąpiło w momencie skrętu pojazdu w jedną z ulic miasta, przez boczną szybę od strony kierowcy, która nie była przyciemniona. Ponadto, z ekspertyzy meteorologicznej Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej wynika, że warunki atmosferyczne wówczas panujące były na tyle korzystne, by bez problemu móc ujrzeć osobę kierującego znajdującego się w nieznacznej odległości. Przedmiotowe zdarzenie miało miejsce w granicach administracyjnych pręźnie rozwijającego się miasta. Dla stwierdzenia faktu, że wszechobecne lampy świetlne- usytuowane przy drogach publicznych -sprzyjają lepszej widoczności zarówno samej trasy, jak i innych uczestników ruchu drogowego, nie potrzeba wiadomości specjalnych.

Sąd Odwoławczy nie znajduje podstaw do zdeprecjonowania wartości dowodowej zeznań wskazanych świadków. Przesłuchani funkcjonariusze w sposób niekwestionowany przedstawili, jakimi sposobami ustalili osobę obwinionego. Zważyć należy, że pozyskane w drodze postępowania wyjaśniającego informacje pozwoliły na ustalenie danych personalnych właściciela samochodu marki N., a także- co jest szczególnie istotne w analizowanej sprawie- osoby ubezpieczającej pojazd, którym okazał się M. R. (1). Dane z polisy ubezpieczeniowej oraz informacje i zdjęcia zamieszczone na portalu społecznościowym F..com utwierdziły ww. funkcjonariuszy w przekonaniu, że sprawcą rozpatrywanych wykroczeń drogowych był właśnie M. R. (1), który- choć jest właścicielem wskazanego samochodu- nie przyznał się do popełnienia czynów z punktów I-VII.

Sąd meriti trafnie zauważył, że jako okoliczność obciążającą pozycję obwinionego należało uznać takie jego zachowanie, gdzie poprzez negację popełnienia wskazanych wykroczeń drogowych, nie wskazał konkretnej osoby z grona przyjaciół tudzież członków rodziny korzystających ze wskazanego samochodu, a mogących prowadzić pojazd dnia 18 marca 2017 roku. Nieracjonalne byłoby zatem przyjąć, iż obwiniony, mając pełną świadomość co do dolegliwości skutków prawnych będących następstwem popełnionych wykroczeń drogowych, nie ujawnił, kto mógł wówczas prowadzić pojazd będący jego własnością, skoro sam twierdził, że takowym nie kierował. Daleką od rzeczywistości zdawała się być sytuacja, kiedy to właściciel niedawno zakupionego pojazdu sam go nie eksploatował co więcej, oddawał je w używanie innym osobom.

Okoliczność tego rodzaju, że kluczyki od będącego przedmiotem rozważań samochodu, znajdowały się w tamtym czasie w mieszkaniu rodziców, należało uznać także za nieracjonalną. Fakt sprzedaży przedmiotowego lokalu mieszkalnego w dniu 11 września 2017 roku był nieistotny z punktu widzenia rozpatrywanego stanu faktycznego.

Nie może się ostać zarzut apelacyjny o błędnym przyjęciu przez Sąd uprzedniej karalności M. R. (1) za inne wykroczenia drogowe mimo, iż nie wynikało to z pozyskanego materiału dowodowego. Fakt uprzedniej karalności za takie wykroczenia wynika wprost z informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego(k.19).

Za niewiarygodne należało uznać zeznania J. K. i wyjaśnienia oskarżonego w etapie jurysdykcyjnym postępowania, co do okoliczności pozostawania w porze wieczornej dnia 18 marca 2017 roku w mieszkaniu obwinionego. Instancja Odwoławcza miała podstawy by uznać, że skrupulatnie zgromadzone i przeprowadzone przez Sąd Rejonowy w Belchatowie dowody pozwoliły na przypisanie winy i odpowiedzialności za wskazane wykroczenia M. R. (2).

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji dokonał prawidłowego doboru reakcji prawnokarnej na dokonane przez sprawcę wykroczenia. Organ wymiaru sprawiedliwości uwzględnił okoliczności odnoszące się zarówno do samych negatywnych zachowań będących przedmiotem postępowania, jak i dotyczących zindywidualizowanego sprawcy.

Bez piętna rażącej surowości została wymierzona obwinionemu kara grzywny w kwocie 2000 złotych za wszystkie popełnione przez niego czyny kryminalne. Tak ukształtowany zakres sankcji karnej uwzględnił wszystkie okoliczności modalne czynów, jak również właściwości i warunki osobiste obwinionego, a tym samym spełnił swe cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone wobec M. R. (1) kara miała na celu spowodować nie tylko dolegliwość o charakterze materialnym, ale przede wszystkim wywołać u niego subiektywne przekonanie o konieczności zmiany postawy na tę prawnie pożądaną tj. skłaniającą do przestrzegania przepisów ruchu drogowego.

Za niewłaściwe należy również uznać przekonanie skarżącego, że 13 miesięczny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym- skutkujący utratą uprawnień do kierowania pojazdami oraz obowiązkiem ponownego przystąpienia do egzaminu na prawo jazdy- przejawiał cechy rażącej niewspółmierności. Przy ustalaniu jego wymiaru nie mogła zostać pominięta specyfika popełnionych wykroczeń. Negatywne zachowanie obwinionego, noszące znamiona piractwa drogowego stanowiło rażące lekceważenie zasad bezpieczeństwa i porządku ustalonych w ruchu drogowym i z tego powodu winno być szczególnie napiętnowane. Za koniecznością wymierzenia środka karnego w takim, a nie innym wymiarze przemawiał również fakt uprzedniego naruszenia przez obwinionego reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wykluczenie z ruchu obwinionego na wskazany czasookres miało na celu spowodować u niego refleksję nad swoim niewłaściwym postępowaniem, realnie wówczas zagrażającym zdrowiu tudzież życiu pozostałych uczestników ruchu drogowego.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy nie uwzględnił apelacji obrońcy obwinionego i orzekł tak jak w części dyspozytywnej wyroku.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania odwoławczego stanowiły przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.